

Tulpantjuven

Middagen var avslutad, vi njöt av kaffet, min man och jag när det ringde på ytterdörren. Vi såg förvånat på varandra, sen reste jag mig, gick mot dörren och lite reserverat öppnade jag den på glänt. Det var han igen, den unge blomförsäljaren, som tidigare berättat att hans klass samlade pengar till en klassresa. Jag hade sen tidigare noterat att han var en vacker, artig och envis grabb. Med de egenskaperna kommer han att klara sig, tänkte jag. Han omfamnade en svart hink full med tulpanbuketter i olika färger.

”Tyvärr inga tulpaner den här gången för vi ska åka bort”, sa jag.

Han såg besviken ut och efter en kort tystnad sa han:

”Men, frågade han och log med sina sammetsögon, kan du växla lite pengar till mig, kan du växla femhundra?”

Det lät ju adekvat om man är ute och nasar, tänkte jag så efter en stund stod jag framför honom med fem hundralappar. Nu började han sväva på målet, frågade om han kunde få låna dem istället. Då han såg min förvånade min sa han att en granne var intresserad av att köpa alla buketterna om han bara kunde växla en tusenlapp. Just här slog det helt slint i huvudet på mig, jag måste jag ha blivit hypnotiserad av honom.

”Jaha, du vill låna pengarna, jaha hur länge då”, frågade jag.

”Bara tills jag varit hos dem, det tar bara en kort stund.”

Med viss tveksamhet räckte jag över pengarna och han tackade artigt för sig. Jag stängde dörren och gick tillbaka för att ta sista klunken ur kaffekoppen.

”Vad var det där?” sa min man när jag satte mig.

Jag berättade att det var den bekante blomsterförsäljare som samlade pengar till klassresan, att jag inte köpte några tulpaner men lånade honom lite växel pengar.

”Va!” utbrast min man. ”Gav du honom pengar, hur mycket då?”

”Femhundra”, sa jag och försökte se säkrare ut än jag var.

”Känn dig blåst”, sa han då.

”Nädå”, sa jag, ”han är ju här då och då och han vet att jag känner igen honom, han skulle aldrig våga, nog kommer han på en stund”.

På detta följde en diskussion om vem man vågar lita på.

”Det är klart man ställer upp om man kan”, försökte jag få min man att förstå, men efter en timme insåg jag att jag blivit sol och vårad på dessa femhundra.

Det blev afton nästa dag och min man kom hem tidigare än jag. När jag körde in på garageinfarten stod han rakt framför mig och han omfamnade en svart plasthink full med tulpanbuketter.

”Dom här låg på andra sidan staketet”, sa han innan jag hann fråga.

”Nämen va fan djävla unge”, svor jag högt. ”Jaha”, fortsatte jag, ”när han fått mina pengar var hans ärende alltså utfört och han slängde hinken med innehåll och drog. Antagligen har han snott hinken med tulpaner av någon försäljare vid torget eller på en butik”.

Eftersom vi skulle åka bort hade vi ingen glädje av tulpanerna så vi ställde oss på trottoaren med hinken i famnen. Till de passerandes stora förvåning bjöds de en bukett tulpaner med knapphändig förklaring. Men hinken behöll jag!